

ZOMBOR ÉS VIDÉKE.

A BÁCS-BODROGH MEGYEI EGYESÜLT ELLENZÉK HIVATALOS POLITIKAI KÖZLÖNYE.

ELŐFIZETÉSI ÁRAK:

egész évre 8 frt, félévre 4 frt, negyedévre 2 frt. Neptanítoknak egész évre 6 frt, félévre 3 frt, negyedévre 1.50. Egyszeri szám 10 kr

Felolós szerkesztő:

Dr. Molnár Gyula.

Megelenik hetenként kétszer: vasárnap és csütörtökön.

Szerkesztőség: Csendes-utca, TÓTH-fele ház.
Kiadóhivatal: Csendes-utca, OLAH-fele ház.

A választások előtt.

A politikai pártok árnyalatai az országban sietnek a maguk zászlaja alá. A stratégiai fővonalásra nagyban készíttik a talajt mindenfelé. A „köznyakavarság díjára” az utalvány már sok helyen kész, alá is van már írva, csak még a kassza hiányzik a petrohos pénztáros pudlilja elől. Az is kész lesz mar nem sokára, tüzmentességének próbája iránt már elrendelték az előkészületet s a „közigazgatási bejárás” után három év óta szünetelő működését újból megkezdheti, sok helyen új hivatalnokokkal, új főnök, a nagyobb osztalék ígérete mellett. A jóakaró pénztáros itt-ott, előleggel is szolgál.

Mert hát most 5 évre szól a mandátum!

A szabadelvű párt nem akar egyebet, mint azt, a mi most van, minden nyomorúságával, minden keserveivel: a függetlenségi párt azt, a mi volt, a mérsékelt ellenzék azt, a mi lesz a jövőt, az ő mindentgyógyító balzsamával. Az antiszemita jelölt egyelőre csak mandátumot akar, — egyébb semmit — s el van érve a csel: szidni a zsidókat! S bizony ha a választóknak s a hazai politikusoknak az elől, s egyebet nem is akarnak, akkor bizony az antiszemita párt ezután nem lesz fukarabb, mint volt, megteszi kötelességét. — A pártonkívüli sem nem akarja a régit, se a jövőt csak a — jobb sorsot — majdan magának. Oda megy melegezni, a hol nagyobb a tűz meg a fűzék.

S a kinek dobja, trombitája, ezintányérja, kereplője, pörgettyűje, sípja, kürtje van, beállhat a koncertbe a kipróbált próbaművészek csoportjainak egyikébe.

A kormánypárti művészek nem sokára színelőadásokat fognak tartani Bácskában. Nem lesz belépti díj a hallgatóság ingyen élvezheti majd az elvárászló hangokat. A ki talán nem akarná azokat szép szerével megérteni, titokban a hangtanból külön órákat kaphat. Négyszem-közt az ezüst hangjának skáláját is megismertetheti vele.

A szegény nép azt se tudja, mikép kerülje ki a csel! Minden kormánypárti jelölt ígéri a földi boldogságot! Hogy ne! Szabadelvű lesz a haza! A képviselő jelölt ur menti meg a hazát: egyedül ő, más senki.

A kortesfogások polyp karjainak mérges körme vért fakaszt a tudatlan nép testén, mely azután, mint a tigris, ha vért lát, megvadul.

A legjobb barátok ellenségekké lesznek. Testvér: testvér ellen, atya fiu ellen emel husángot azért az egy emberért, a ki talán még nem is tett semmit, csak ígér. Igérni szép dolog, de hát meg is kell tartani! Azért a nép, válasszon nyugodtan, megfontolva. Válasszon komoly, képzett embert. Ne hallgasson a hangzatos ígéretekre! Vesse meg a szavazatuzsorásokat, mint a hogy a társadalom megveti a mastele uszorást.

Elég komoly a mi népünk arra, hogy a legutolsó választónak is legyen éret politikai meggyőződése — vagy hogy megítélhesse vajjon a jelölt azt az ígéretet, a mit tesz, képes lesz-e beváltani?

Mire való az a testvér harez a választások alatt. Minden ember tisztelje a másik meggyőződését. Legyen a választás komoly, méltóság teljes, de lehet ilyen a korteskedés is, mert ilyen mederben az se bűn, s akkor nem éri a választókat oly sűrűn a csalódás s nem fog vér sem foynni, mely népünket a választások alatt oly sokszor meggyalázza.

Küszöbön áll a képviselő választás. Az egész országban már megindult a mozgalom. Térjünk ki a esübitások elől. Ne a bor, vagy a pálinka gőze győzzön bennünk, hanem a tiszta meggyőződés. F.

Megyei s helyi hírek.

Városi közgyűlés. Tartatott 1887. február hó 23 án. Főispán az ülést megnyitván, a jegyzőkönyv vezetésével Athanazkovits György főjegyzőt, a netán szövegre jelentkezők fejezésével dr. Gertinger Pál aljegyzőt bizza meg. 1. Belügyministeri leirat, az ártézi kut furatása iránt Zsigmond Béla mérnökkel kötött szerződés jóváhagyása tárgyában. Tudomásul vetetik azon meggyőzéssel, hogy az ártézi kut furatására egyelőre a zombori tóreképzőár által felajánlott összeg fordíttassék és ha netán többre kerülne, akkor pótdó utjára fog beszedtetni. 2. Belügyministeri leirat, a zombori színház-résztulajtnasság tulajdonát képező színházi épület és ahhoz tartozó vendéglőnek a város tulajdonába leendő átvétel iránt hozott közgyűlési határozatnak jóváhagyása tárgyában. Az állandó választmány határozata elfogadtatik. 3. Belügyministeri intézkedés a betegség folytán munkaképtelenné vált tisztviselő, segéd- és kezelő személyzeti taggal

szemben követendő eljárás iránt alkotott szabályrendelet tárgyában. Tudomásul vetetik. 4. A városi közig. bizottság. nak bejelentése, az üléseiről igazolatlanul elmaradt bizottsági tagok iránt. Tudomásul vétetik. 5. Tanácsi jelentés, a városi házi-pénztárban felmerült időleges hiány miként történt fedezése tárgyában. A tanács jelentése helybenhagyatik. 6. A városi földek bérbéradására vonatkozó árverési jegyzőkönyvek. A jegyzőkönyvek jóváhagyattak. 7. A városi számonkérő székbe két bizottsági tagnak megválasztása. Dr. Sztójkovits Péter s Kozma L. urak egyhangulag megválasztottak. 8. A városi közigazgatási bizottság fejelemi választmányának, két fejelemi ügyre vonatkozó bejelentése. Posztits Máté iruk ellen a fejelemi eljárás megszüntetetik. Zányi Lajos városi másodaljegyző a városi tanács határozata folytán hanyagság miatt megdorgáltatik. 9. Sággy Zsigmond szingizagatói kérvénye az évi segély fele részének kiutalványozása iránt. A városi tanács 500 frtot ajánl folyóvá tétetni. Dr. Sztójkovits megjegyzi, hogy ez sok volna, és Sággy ellen több kifogása is van, azonban méltányosság tekintetéből 250 frtot ajánl megszavaztatni. Zsuffa teljesen mellőzőndök tartja ezen indítványt és ő azt indítványozza hogy semmi segélyt sem adjon a város. Millassevits János, nem fogadja el sem a tanács javaslatát, sem dr. Sztójkovits hanem pártolja Zsuffa indítványát. Dr. Sztójkovits és Zsuffa viszonzalása után a közgyűlés nagy többséggel elveti ugy a tanács, mint Zsuffa határozati javaslatát, és dr. Sztójkovits Péter indítványát fogadja el. — Több tárgy nem lévén, főispán a jegyzőkönyv hitelesítésére Dalmay, Városi Tivadar és Tárcazy Mór urakat kéri fel és az ülést bezárja.

A zombori polgári kaszinó dalárda farsangi dal- és táncestelye f. hó 22-én tartatott meg. Mindjárt ki kell jelentenünk, hogy a dalestély — daczára annak hogy többrendbeli rekedtségek fordultak elő, igen jól sikerült. — A programm ugyanis, az által szenvedett változást, mivel Lovich Aranka k. a megrekeidit, és e miatt a programm 2. pontja kimaradt és a 6. pontban előforduló szöveg Tessenyi Flóra k. a volt szives elvállalni daczára annak, hogy csak egy delután alatt tanulta azt meg, mégis a lehető legkisebberesen oldá meg feladatát. A szövegek szerzőit dr. Molnár István Lajos és dr. Molnár Gyula urakat, nemkülönbön Bergman Ágoston urat, mint „Karneval hercege emlékiratai” szövegre írt zeneszerzőjét, a közönség lelkesen megjelente. Dicséret érdemli a férfikat, dicséret Lovászay Márton és Dekker Pál urakat, mint a „Románex” szavalót, dicséret a vegyes kart, az egyes szölk énekeseit, de különösen dicséret Bergman Ágoston urat, mint a dalárda karmesterét, a ki olyan ügyesen tanította be az egyes karokat; a híadás közönség méltán adott elismerésnek kifejezést, midőn a műsorozat végzetével Bergman Ágoston urat lelkesen megjelente. Oly díszes közönséget, kaszinói dalestélyen még nem láttunk, mint ez este,

Ez már sok!

Mikor Szirtes Gábor kilépett a „fényes kávéház” magától záradó ajtajából az a bizonyos sűrű füstszagú tojtó köd sötétítte el az utcákat, a minővel minden unalmas angol regény kezdődik s a melynek behatása alatt Gábor kedvetlenül gyűrő fel felső kabátja gallérját, nagy hangosan szidva a kalendárium összes szentjeit és a főváros összes korema és kávéház kelnerjeit

De másoda huzemat tempó is azoktól a fuktól, hogy ilyenkor vadászni mennek s engem egyedül hagyának ebben az istentől elfelejtett városnak a vesztő kávéházában! S milyen istentelen vacsora volt ez ma megint.

S milyen egyedül vagyok, midőn az a szegény jó Muki elsorvadat mellőlem! O legalább fűtött és teát főzött mire haza jöttem — de most az a gőzengző Johann bizonyosan beruggott s lakásom hideg lesz mint egy farkas verem.

Es hogy is volt.

Gábert a hideg borzongatta s mint csinos de rideg lakásába lépett. Hirtelen elhatározással lámpát gyújtott, tüzet rakott, vizet melegített, otthonkát oltott s hintaszékébe ilve pipázgatva várta teáját.

Lehetetlen így tovább énem; zsebkendőmet ellopják, ingemet karballal vagy mi az ördögkel kigémet, a poharamat összetörik, az ágyamat nem buzzák, a szivarom kiszívják, s a cipőjemet jóformán magam puczolom! — S ez a hatodik ina ebben a hat hónapban!

A kályha ajtó kinyílt s a vizesen susorgó rosszul égő három hasáb közül egyik nagy robajjal esik a már úgy is jól kigégett smyna szőnyegre. Gábor felugrik, eltöri pipáját; feldönti a spiritusos theaforralt, s egy pillanat mulva három tűzvész között áll vaczogó fogakkal.

Ez már sok... ordítá dühöngve és szerencsés de le nem írható oltási kísérletek után a paulatlagos vánszorog, de beletti fejét.

A „Zombor és Vidéke” tárczája.

V I K E .
— Duboc —

Szép, szelid álmakhoz, szunyivadó szemekhez
Mi köze az éjnek?
Maradjon ki akar puha ágyán alva;
En mézét keressen mámorító kéjnek,

Jó öreg anyéskám mély álomba' szenderg;
S ez hajnalig megvéd.
Ablakokból a fára, fáról le a földre...
S meztláb taposom kertem bárony gyepjét.

Meztláb suhanok a harmatos fűvön
Bomlott fűrteimmel.

Es ilyen csillagos, holavilágos éjben
Ki is kísérhetne engem gyanus szemmel?

Meztlen lábakhoz, szétszilált hajakhoz
Derékfűz sem kell;

Ah! miért remegek?... semmi veszély sinesen,
Vigan tova lejteek karesu természetem.

Gyöngypatakban fürdöm, aztán a mezőre

Tánzba hangzik én is: —

Évike a nevem... ősanám követem;

Hisz az édenkertből való vagyok én is.

Szabadka Gyula.

ET MONDIA . . .

Azt mondja sok bölcs, természet buvár
Kik a mindenség titkait lesik
S rezgő fűszálon, csillagos égen
Az isten létét velük szemelik. —
— Hogy kik a néma sírba' nyuguszanak,
Pihennek azok, — nincs ott fájdalom. —
S nem érezik a síri férgetek
Vonnulni végig szelid arezokon.
Nem tájnak undok szörnyek esőkjai,
Miket az ajkra rá lehellnek,
Ha bus enyészet rideg zord szele
Érinti lenn a kihült testeket;
Mert már a lélek elszállt, — messze el...
Meghalt a szív, fel soha sem dobog,
Oh kár siratni — — kár a holtakat.
Hisz ök oda lenn olyan boldogok,
Szívök nem érez... esendibe alszanak;
Kár háborgatni... kár a holtakat!

Ezt mondja sok bölcs, sok okos, tudós,
De szavaikat én el nem hiszem.
Oh százaszor kin marja a szívet
Midőn elzárva fekszik oda lenn,
S hallgatja busan, fűző jaiszavát
Azoknak, kik őt úgy szeretik,
Jajgatva hívják vissza, dñi őt —
S hantjára hullnak néma könnyeik,
Mégdobban ekkor lenn a szív de hajh!
Hába, hangját a sír elnyeli.
Felette van a koporsó fedel
És vissza térni őt nem engedni...
— Es eped... öröng, — nem szünik addig
Míg az utolsó „jaj” el nem hangzik.

Rákossy Mihály.

Közgazdaság.

„Equitable” életbiztosító társulat. Ezen Ausztria Magyarországon is legjobb sikerrel működő társulat 1886 évben új biztosításokat kötött 275 millió forint összegben tehát körülbelül 35 millióval többet mint a megelőző 1885-ik évben.

1886. évben gyarapodott 1885. év ellenében a társulat vagyona 21 millióval 181 forintra a nyereségy tartalék 3 1/2 millióval 38 millió forintra a biztosítási állomány 109 milliót felül többre mint 1000 millió forintra. Ezen számkok továbbá commentarra nem szorultak, és igazolják, hogy minő óriási mértékben emelkedik a közönség bizalma ezen világ intézethez.

Eléghetetlen faszekrények. Leyelezőnk a következőket írja: Tanczos Rozso hazánkba, bécsi pénzszekrénygyáros kinek a császárvárosban nagy kiterjedésű gyára van, legutóbb egy oly találomra nyert az összes európai és amerikai államokban kizárólag szabaddal, mely hivatva van a tüzmentes pénz és okmányok készítmény gyártásának terén az egész művelt világban általános feladást kelteni. Ezek az eléghetetlen faszekrények, melyek a nyilvánosan megartott hivatalos tűzpróba alkalmával bántalmat eredményezt mutattak fel. Az izzóv tűzestett faszekrényben elhelyezett iratok, papírpénzek, könnyű tárgyak stb. a szekrények felnyitása után ép oly állapotban találtaitek, mint akkor azokat a szekrényeket tették. Tanczos a tűz és betörésmentes pénzszekrényeket is ez újtással készíti, mely rendkívül előnyökkel bír a régi rendszer fölött, amennyiben tüzmentességük nagyobb, mert a külső vaslemez kétszer vastagabb a régiéknél, míg a belső falat képező impregnált faburkolat, mint rossz hővezető a melegen betölt huzódást gátolja, míg vetőmentességét az 5 milliméteres vastagság már említett vastagsága és szilárdsága fokozza. Célzertőségük szembe szökő már azért, mert e szekrényeknél az eddigi rendkívül vastag elmaradnak és így a szekrények belsejében sokkal több hely marad, a mi természetesen nagy árkülönbséget idéz elő mert a ki eddig kénytelen volt pl. 3-as számú szekrényt ha zsúfoli, annak megfelelő a Tanczos-féle 1-es számú is, minután más területre ama évek egyenlő.

Rendkívül célszerűek nagy üzletek, irodák, intézetek stb. számára a nagy, tüzmentes faszekrények, könyvek és okmányok elhelyezésére. Ily pénztárák és szekrények egy év óta mintegy 1000 darabban terjedtek el és vevők közt van a legtöbb pénz és biztosító intézet, a közös hadügyi, műszteri, hadparancsnoki, vasutak, az első magyar áll. biztosító társulat, a „Foncière” és a „Magyar Francia” biztosító intézet, Koburg herceg, Tisza Lajos gróf. Hohenzollern herceg, számos postahivatal, az országgház építő bizottsága és a legelőkelőbb kereskedő házak. A fentemlített czég egyszerű megközelésre szívesen nyújt felvilágosítást.

SZÍNHÁZ.

„Budavár ostroma

vagy a

Zsidó honvéd.”

(Szombath, Febr. 19.)

„There are more things in heaven and earth, Horatio, than are dreamt of in your philosophy.”

(Shakespeare, Hamlet, I, 5.)

„Sok rossz darab van ég és föld határai közt, miről nem álmodol derék Horatio!” Igy valahogyan szóló volna Shakespeare Hamletja, ha ezt a darabot kellett volna végig néznie.

Az émélység tendenciájú színdarabról nem tartjuk érdemesnek érteket mondani, mint hogy kár volt a derék igyekezetért, melyet benne a szereplők kifejtettek.

Ha az igyekezet maga kerülne elbírálás alá nyg talán Fekete érdemelne a legnagyobb dicséretet igen sokszor, mert nagy buzgalom fejt ki minden szerep előadására. Nem mindig találja el ugyan a hangot, de ép ez alkalommal helyén volt.

Dramái szereplőink nagy része pazarolta erejét a haszontalan darabra — Fóris, Szapári Janka, Rózsáné, Veszprémi, Lángh Ilonka és Tisztai prózabán, — Moóri és Ledoffszky Marika dalokban.

Bár mindig ily tapintatosan járna el a közönség azon darabok megválasztásában, melyekre nem jár el. Ez alkalommal azonban Dare kisasszony tünényyszerű mutatványait is sújtotta a közönség elmaradása, ez pedig nagy kár volt.

„A vén bakancsos és fia a huszár.”

(Vasárnap Febr. 20-án.)

Irta Sziligetű, nem pedig Szigetű, mint a hogy a színpad irta — talán helyszüke miatt.

A régi jó darabok, mégis csak mindig jók és meg tartják vonzóerejüket a közönségre. A színház aránylag elég tisztességesen megtelt, habár hát Dare kisasszony teltebb házakhoz van szokva, és bizony aligha meg nem emlegeti itteni vendégszerepét és

„Sírva megy el a kapunk előtt!”

A vasárnapi közönség kettős élvezetben részesült Dare kisasszony gyönyörű alakját és egy jó darab jó — vagy legalább meglehetősen előadást láhatta.

Dare kisasszony búcsút vett tőlünk és mi köszönettel tartozunk neki szép mutatványaiért, melyek nálunk is — mint a színpad mondogatja — „óriási köztetszésben részesültek” (Mintha bizony „csokély köztetszés” is léteznék!) Bizonyára nagyobb köszönettel tartozunk mi neki, mint ő nekünk...

A színdarabot jórészt jó kezokban láttuk. Ennek a „jórészt” nek Fekete az oka. A mint tegnap jeleztük hogy nagy igyekezete és szorgalma daczára néha nem találja el a helyes hangot, oly volt ma.

Talált a korcsnáros szerepében és ezzel elrontotta. Fiaestáját, a „kis Friczikét” Fóris adta, és mondjuk meg mindjárt: nagyon ügyesen adta. A közönség nem tudott beléni a kacagással és Fóris mókáit megajráztatta.

A hány a szerep, melyet Fóris ad, annyit fővárosi elismert művészettel kell őt összehasonlítani. Ezen alakítását Vizvári sem adja különben. Igaz, hogy szerepe oly hálás, hogy annak elrontásához is lehetőség kell, de mar volt általunk tapasztalati, hogy efféle elrontáthatatlan szerepeket is elrontottak Zomborban.

Ha nem lennénk a saison végén, és nem láttuk volna, hogy még B e n y e n e jutalomajátéka sem sikerült teljesen, azt ajánlanánk Fórisnak, hogy vegye ki jutalomajátékát itt, náltunk, mert a közönség már regén nem mutatott szíveszt iránt oly nagy sympátiát, mint iránta.

De így csak helyeselnék, ha beéri a tüsszel, és az anyagi elismerést más — kevesebb kimerült — nézőktől szedi be. Mert hogy meg fog minden közönséget hódítani, abban bizonyosak vagyunk!

A vén bakancsos szerepét Moóri jól adta. Deákot, ki a huszart játszotta nem is várunk mást, mint hogy ny zamatos törtélmetszett magyar huszart adjon. Ennek, valamint Bényem daruit is megtapsolták és meg újrajázták. Bérczine meg ezen csokély szerepe is gondot fordított.

Hanem a tekintetes KKarak és RRondek! Bizony akár egy horvát országgyűlés, olyan zugást csap a kar Valóságos tenger zugása. Nagy színpadokon, andon tenger mormolást kell adni, egy tüzest statisztának a kezébe ugyan-uk mindenféle könyveket, mindegyik olvas a mit akar, és ezek zűrzavaros olvasmány ugy hangzik a színpadon, mint valóságos tenger zugása.

A mi emlékarunk is így valahogy akar tenni, csak hogy akkor, a midőn mindannyiunk ugyanazon népdalt kellene összhangban énekelnie a színpadon, és nem tengert adni a színpadnak mögött.

Az a szerepe, hogy kevesen vannak a karban, különben még többféle notát énekelniök egyszerűen.

Iue egy jó oldala annak, hogy ily sovány karban, van a mi sovány karú sovány karunk!

„A parasztkisasszony.”

(Utóirat Febr. 21-én.)

„Berczik legújabb népszínműve, itt először a m i n d e n vidéki színpad megelőzésével!” — kivéve természetesen megint azokat, a hoi már adták, mint például, hogy egyebet ne említsünk: a szabadkát. — Ugyan minek az a sok vásári kiáltozás? Ugy megszakítottak bennünket előző a sok reklámhoz „itt először” sat, hogy a „Cziganybaró” második előadása alkalmából szinte vártuk, hogy hűrdessék: „itt először másodsor!” — mert hát csakugyan most első eset volt, hogy itt másodsor adták a „Cziganybaró”-t.

A darab különben a reklám nélkül is sikerült volna, hisz ott volt a legjobb reklám magában a szereposztásban hogy a címszerepét Bényeme adja! Ezenkívül megint énekel, rendezett szö meg sügött is a darabban, mint a hogy szokta akkor, a midőn valamegy darabban fennakadás van. Híynkor sug, rendez, odaszól a szónak, ha kétszer mond neki egy mondatot, hogy „elmondtam már!” ha nem süg, elég hosszú mondatot, azt m-nója neki „tovább!”, a szomszédját figyelmezteti, hogy mikor vegye le a kalapját; ha a kar megakad, vagy tengerzúgást utánoz, belekap us énekelni helyettük a kardát. Szóval — isleke az olyan daraboknak, melyekben játszik. Hogy közbé egyet püsszeg a sugora, hogy ne lárnaozzék így, az nem külön érdeme, mert ebben a főbb szerep is vetelkedik vele, — no még a közönség is.

„A parasztkisasszony” meséje elég érdeke.

Kélemen Tamás földirtokos, neje előtt titokban tartja hogy lányuk, a kit fölneveltek, tulajdonképen egy parasztkisasszony gyermeke, a kit a családja becsémszített, hogy az aytka gyermekük halálát meg ne tudja. A kis halottat oda adták a parasztkisasszonynak, a ki mint sajátját temettette el, befelnyogva e esérébe, mert látta, hogy ez által lányának jó módot szerez meg.

Ez a dolog bonyodalomra csak akkor ad okot, midőn a 17 évesű leti „parasztkisasszony”, a kitől a parasztkisasszony sok alkalommal kikötör, férjhez akarják adni egy gazdag pesti fiúhoz. Rezeda Marcelhez. Hogy ezt lerázza a lány ugy telet magát, mintha egy parasztkisasszony, Gergely iránt érdeklődéssel viseltetnek és ezzel le is rázza Rezedát. De a tüzzel játszva, megpörkölte újját komolyan beleszere tett Gergelybe, és tele csak azon arasztkisasszony eszköz által bírják elautortítani, hogy e lehetik vele mintha Gergely pénzérei lemondott voln róla.

Elkeseredésében, visszahívja Rezedát és hozzá menni készül, de ekkor az igazi anya közbe lép és Kelemenel kö veteli hogy leányát ne tegye boldogtalanná.

Ezen parbeszédet meghaligatja az ajtó megett a parasztkisasszony s ezzel felismerve edes anyját is, Gergely ártatlanságát is, Rezedának ajtot mutat, és Gergelyhez megy nőül.

A témá nem rossz, és eltekintve a megoldás Kotzebuei naivságotól, egyes szerkeztéit.

Különösen jó alak a „pesti fiú” Rezeda Marcel, a ki mindnben a „ehé” mintsképe, zöldeket beszél, bako kat jó és folyton azt mondja: jatszóbbi jatszóbb!

Eleg mondandunk, hogy Fóris adta, és tudva lesz, hogy jól volt játszva, maszkirozva satb. satb.

Eltelnlásban Deák (Gergely szerepében) ismét dalalival hódított. Az igazi anya szerepét Ságlyné adta igen szép és élthű alakítással.

A darab egyik kimagasító és legkedvesebb jelenete az, mely a második felvonásban Jolán, a parasztkisasszony

és Gergely közt lejátszódik. Jolán szereti Gergelyt de megvallani nem meri és nem akarja. Gergely fölhozza, hogy válnia kell, Jolán pedig egyre azt emlegeti, hogy „hát nem sajnálja?” — „Ist?” — „hát — a Póli német! Aztán virágot ad neki, hogy arról eszebe jusson a — Póliné! és legyen meggyőződve, hogy soha sem fogja elfelejteni — Póliné!”

Pataj Sr.

CSARNOK.

A látszat csal.

Ebéd után Nagy Frigyes megettette rendes sétáját, mint mindig, ugy most is magával vitte Polnitz bárót, ki külfölden kamarása volt.

„No kedves bárom, el megye-e ma a vigadó nagy álarozos báljára?”

„Mindenesetre, felség.”

„Annál jobb, legalább egyet felismerek, arról bizonyos vagyok.”

„Nem merek ugyan ellentmondani, de hát alig hiszem, hogy én lennék az, kit felismer.”

„Hát magát Polnitz meg ne ismerném? magát, kit mindig látok, ki folyton velem van.”

Polnitz habozik a felelettel, de a királyi mindig hevesebb és hevesebb lett.

„Oly ostobának tart engem, hogy felmeri tétélezni azt. Ejnye, ejnye... ez már sok! — Nem ismerném fel? Vigyázzon magára! Vigyázzon m góra!”

A bálór ereiben kezdett hűlni a vár: De felség, én csak épen ugy gondolom, miszerint, minthogy...

„Semmit se gondoljon, de annyit mondok magának, hogy ott legyen a bálon, és ha aztán felismerem, tudom, akkor meg-lakol!”

A kamarás humora kezdett visszatérni.

„És ha még sem ismer fel felséged?”

Frigyes össze ránczolta szemöldökét.

„No hát akkor — mondá — ezer Frigyes-arany öti a markát.”

„Ezer köszönet előre felség, mert ugyan jó lesz az a kis pénz a hitelzámimék, és aztán...”

„No, no — mondá Frigyes szelídltve — ne ürtljön előre, ne dicsérd a napot nyugta előtt! Most pedig takarodjék!”

Polnitzet agyában már élt a terv, és ugy tett a ravasz udvarozó, hogy ezt végrehajtassa. Beszölt Berlin egyik legrészesebb ékszerboltjába: „Strahlbeck urat keresem.” — szolt a hal-lonozó szedőhöz, ki sírtve látta be urát az iradól.

„Ah, hozta Isten kamarás ur, de rég nem volt szerencsém, talán egy kis gyűrűcske, óra lánca, vagy talán szén tó tetszik? — Most kaptam épen új szállítmányt a legdrágább szerekből.”

„Hia! Adas Strahlbeckom, kell nekem gyűrű is, óra is, óra lánca meg tó is, — sőt gyémánt ékszerreke is nagy szükségem van.”

Az ékszerész bámulva nézte Polnitzet.

„Az Istenért, milliókat örökölt, vagy talán —”

„Dehogyn örököltém, — szolt komikus hanggal a kamarás — kell hogy ma roppant kincsek bírtokába jussek, ha ebben segít kedves barátom, azaz, ha kölcsönül ékszerrel, nemcsak eddigi tartozásomat töllesztsem, de még 1000 tallért is fizetek.”

„Oh kérem, tessék csak válogatni.”

Nappali fényben usztak a berlini rendot termei, melyeket a ragyogó öltözetek és tündöklő ékszerrel vetődők álarozok szufflóság biteltettek. — Ismét álarozos lépett a terembe. De milyen! Ki látott már ilyen fényes szemkapráztató öltözetet, ki annyi és olyan ékszer, mint a minőt a török viselt? Rubin, gyémánt, smaragd, saphir és más drágakövekkel mintegy behintetnek látszott az érdeműs — mert hogy az volt, mutatja sok kinese — álarozos.

Ki az? Ki ismeri? Mi a neve? Honnan jött? — Ily kérdések vetettek fel a teremben.

Felsenburg gróf a spanyol grand jelmezt viselte, végre oda lép a bálhoz.

„Tartsa meg soká Allah drága életét.”

„Híntsen rózsát a te pályádra is.”

„Mondjad meg, oh jámbor műzülman, hogy ki vagy, kultó?”

„Miért az?”

„Tömérdek kineseid miatt, félelem.”

„Takarékoságom szerzd meg, és az fogja növeszteni.”

„Szent Isten, bocssáson meg a profeta e felkiáltást, — szaporitani akarod vagyonodat?”

„Oh van tervem, mely kétszeri vagyonomat.”

„Mi lehet az?”

„Valóban, — mondá a török komoly hangon — tervem Poroszoknak roppant javédelmeket fog hajtani.”

Felsenburg kiesett szerepből. Elfelejtette, hogy álarozos bálon van.

„Uram, ön szerencsés! — Kézője velem tervét, és én egész befolyásomat felhasználom a királynál, hogy azt pártfogója.”

„Fogadja köszönetemet uram, de csak ő felségének szolhatok.”

„Gazdag ültetvényes Amerikából, nem! bankár Párisból” — hangzott a terem egyik oldalán — „dehogyn az!” a másikon, „valóban török basa, kinek annyit piastere, hogy megszámlálni sem tudja.” Felsenburg egy nógatásra elmondja párbeszéde eredményét, és nemokára az egész terem tudta, hogy az ültetvényesnek a bankárnak, a basának tervei vannak.

Egy igénytelen domino lépett a bálhoz, és azt egy csöndesebb helyre vonzolta.

„Bocssánot toladokasomért — szolt — valóban oly nagy tervei vannak?

A basa meghajította magát.

